

Simone: ‘Nog even en we zijn weer thuis, stond in het laatste sms’je’

Ze hoopte dat ze niet ingestapt waren. Toch moest Simone (33) de waarheid onder ogen zien: haar ouders, net in de 50, zijn omgekomen bij de Tripoli-ramp. Nog steeds kan ze niet echt geloven dat de opa en oma van haar twee kinderen (3 en 6 maanden) er niet meer zijn.

‘In een vreselijke hitte, het was zeker 45 graden, zocht ik op de rampplek twee uur lang naar iets persoonlijks van mijn vader en moeder. Een paar weken na de crash kreeg ik het aanbod van Afriqiyah Airways om samen met mijn jongere broer en andere nabestaanden naar Tripoli te gaan. Slachtofferhulp begeleidde ons. Direct na het ongeluk wilde ik er niet heen, doodsbang was ik om te vliegen. Maar als ik ga, kan ik misschien geloven dat ze dood zijn, dacht ik. Over een kilometer lagen de wrakstukken verspreid, daartussen nog persoonlijke spullen. Iedereen ging zoeken, ik ook. Zo graag wilde ik iets van mijn ouders vinden. Ik wilde de hele dag doorzoeken en helemaal niet van de rampplek weg. Maar eigenlijk had het geen zin. Dat mijn ouders er écht niet meer zijn, is ook na het bezoeken van de rampplek niet werkelijk tot me doorgedrongen. Het verdriet komt in kleine stukjes. Het is zo moeilijk om te bevatten wat er gebeurd is.

Het vluchtnummer klopt

De eerste week na het ongeluk was ik *flabbergasted*. Sowieso weet ik niks meer van de eerste vier weken na het ongeluk. Het is in een waas aan me voorbijgegaan. ‘Er is een vliegtuig met Nederlanders aan boord neergestort’, de dochter van de vrienden van mijn ouders met wie ze op vakantie waren, belde mij. Het kan niet waar zijn, dacht ik. Ik raakte in paniek.

Was als een gek aan het googelen, het vluchtnummer klopte. Mijn zontje kleurde aan tafel. Ik huilde, ijsbeerde door de kamer, direct zag hij dat er iets mis was. Wat moest ik hem vertellen? Mijn vriend en broer kwamen direct. Die eerste uren werden we van het kastje naar de muur gestuurd. Er kwamen wel telefoonnummers vrij voor nabestaanden, maar ook daar konden ze nog niet met 100 procent zekerheid zeggen wie er in het vliegtuig zaten. De hoop dat mijn ouders er toch niet in zaten, bleef. Ze zouden gewoon om twaalf uur volgens schema in Düsseldorf landen en later op de dag de kamer binnenlopen om ons en de kleinkinderen weer te zien. Het werd twaalf uur, één uur, twee uur. De tijd verstreek en nog steeds hoorde ik niks van ze. Toen wist ik dat het waar was: mijn ouders zaten in het vliegtuig.

Mijn alles

Mijn beste vriendin heeft de periode na de ramp een dagboek voor mij bijgehouden. Er staan dingen in die ik echt niet meer wist. Heftig om terug te lezen. Ze schreef dat ik er leeg en slecht uitzag. Mijn ouders waren mijn alles. We zagen ze vier, vijf keer per week. Normaal gesproken waren zij er ook geweest, denk ik bij alles wat ik doe. Alles is zo anders geworden. Zo leeg.

Mijn moeder ging geregeld met ons mee naar het dorp, samen aten ze hier vaak en lazen een boekje voor aan mijn zontje. Mijn pasgeboren dochtertje hebben ze twee maanden gekend. Afgelopen zomer hebben we maar twee keer gebarbecued, dat deden we altijd met mijn ouders. We vonden er niks meer aan. Als gezin waren we heel hecht. Mijn moeder was er altijd als wij thuiskwamen uit school. Mijn vader werkte hard en in het weekend deden we leuke dingen met elkaar: spelletjes of we trokken eropuit. Sinds mijn kinderen er zijn, is die relatie nog hechter geworden. Zo dol waren ze op de kleinkinderen. Mijn ouders waren 18 en 20 toen ze mij kregen. Ze hebben het niet altijd even gemakkelijk gehad, omdat ze zo jong ouders zijn geworden. De laatste jaren hadden ze hun leven zo op orde, waren nu echt aan het genieten. Alles wat ze zich konden wensen, hadden ze: allebei een leuke baan, een mooi huis, mijn broer had net een nieuwe vriendin, ik was gelukkig met mijn vriend en twee kinderen, en dan is in een klap alles weg. De liefde van mijn ouders, dat ze er altijd voor ons zijn geweest, daar denk ik nu veel aan. Wat er ook was, ze stonden voor ons klaar zonder oordeel. Mijn broer en ik konden onze fouten maken. Ik gunde mijn ouders deze reis, was blij dat ze het nu eindelijk konden doen. ‘Vind je het niet erg dat we zo lang weggaan?’ >

‘Een droomreis, dat had die vakantie moeten worden’

vroegen ze omdat mijn dochtertje net was geboren. Ze hielpen me altijd. ‘Geniet er lekker van, nu kan het’, zei ik nog. Ik wilde niet dat ze voor mij hun reis zouden afzeggen. Had ik maar gezegd dat ik ze wel nodig had, speelt weleens door mijn hoofd. Af en toe heb ik last van een schuldgevoel. Ik weet dat het niet reëel is. Mijn ouders wilden die rondreis door Zuid-Afrika al heel lang maken. Een droomreis, dat had de vakantie moeten worden. Ze hebben ook een hele mooie reis gehad. Regelmatig kreeg ik sms’jes en ze belden ons twee keer per week. Ik heb ze even gezien via Skype, daar ben ik wel blij mee. ‘Nog even afzien en dan zijn we weer lekker thuis’, stond in het laatste sms’je dat ze verstuurd vlak voor ze naar het vliegveld gingen. Mijn moeder had heimwee naar de kleinkinderen.

Opa en oma zijn sterretjes

Mijn zoontje voelde mijn verdriet en pijn, zette zich daartegen af. Hij duwde me letterlijk weg, begon te slaan. Ik was zijn moeder niet meer en kon er niet voor hem zijn. Zijn verzet kwam extra hard aan. Bewust heb ik energie in hem gestopt. ‘Ik ben even verdrietig om opa en oma, maar straks ben ik er weer voor jou’, zeg ik nu tegen hem. Dan geeft hij mij een knuffel en speelt verder. ‘Weet je wat er gebeurd is?’ vroegen we hem al snel na het ongeluk. Doorlopend zag hij huilende mensen in ons huis, hoorde hij ons praten over de ramp. ‘Er is een vliegtuig neergestort en daar zaten opa en oma in’, wist hij al. Ik heb verteld dat zijn opa en oma sterretjes

zijn geworden. Hartstikke leuke boekjes heb je voor kinderen om te vertellen over de dood. Alleen bij ons was er nog lang geen begrafenis, opa en oma waren in Tripoli. Een superoma en -opa waren ze voor hem. Hij mist ze en praat ontzettend veel over ze. Dat hij zo’n verdriet heeft, gaat me het meest aan mijn hart. Ik hoopte toch dat het een beetje aan hem voorbij zou gaan. Wat zal het met hem doen later? Zelf liep ik stuk en ben ik naar een traumatherapeut gegaan. Voor de kinderen zorgen kon ik bijna niet en ik was bang om alleen te zijn toen mijn vriend weer ging werken. Mijn kinderen hielden mij wel op de been. Gelukkig sprongen mijn schoonouders, familie en vrienden bij.

Lang stond ik in de overlevingsstand. Keek ik zakelijk naar het ongeluk alsof ik er boven hing en er niet zelf bij betrokken was. Soms snap ik niet hoe ik het gered heb. Ik was net bevallen van mijn dochtertje, had nog een hormoonbommetje in mijn lijf en moest de begrafenis van mijn ouders regelen, terwijl ik nog niet eens de zekerheid had of ze wel dood waren. Dat lange wachten op de identificatie was de verschrikkelijkste periode. Dat sprankje hoop dat ze toch leven, blijft. Ik kon het niet verdragen als mensen mij condoleerden op straat. Voor mij waren mijn ouders nog niet dood. De eerste weken ben ik ook bijna niet naar buiten geweest. Iedereen in het dorp wist het. Mijn ouders stonden midden in het leven. Op het moment van de identificatie krijg je niet de leukste dingen te horen, daar moet je over praten met een therapeut, anders trek je het niet. Dat is zo gruwelijk. Mijn ouders kwamen samen terug naar Nederland. Heel bang ben ik geweest dat ik twee begrafenissen moest regelen. Dat een van mijn ouders als eerste geïdentificeerd zou worden en de ander pas veel later. Gelukkig was dat niet zo, een hele opluchting was dat. Een maand na de ramp werden ze begraven, op 12 juni.

De pijn toelaten

Het liefst wil ik niks van mijn ouders wegdoen. Hun zolder staat vol spullen van vroeger. In één keer moesten we het hele huis leeghalen. Emotioneel was dat heel zwaar. Straks komen de persoonlijke eigendommen terug uit Tripoli, foto’s van de ramp blijven geregeld binnenkomen en ik ga naar bijeenkomsten voor nabestaanden. Er is nog geen moment geweest waarop ik het kon afsluiten. Heb je net de boel een beetje op orde, bam, komt er weer nieuws. Ik blijf er zo middenin zitten. Nog steeds ben ik ziek thuis. Ik werk in de zorg, gelukkig begrijpen ze het daar. Straks heb ik er denk ik wel weer zin in, als afleiding. Ik ga zo laat mogelijk naar bed, zodat ik van vermoeidheid in slaap val. Anders blijf ik maar malen. Ik ben blij dat ik erover kan praten, het helpt om het te verwerken. De eerste drie dagen na de crash heb ik doorlopend gehuild, daarna bijna niet meer. Het verdriet broeit in me. Als ik het naar buiten laat komen, doet het zo’n pijn dat ik het maar weer wegstop. Voor mij is het fijn dat er nu nog zo veel is wat me bezighoudt rondom de ramp. Ik ben heel erg bang voor het moment dat het normale leven weer begint. Dan moet ik alle pijn toelaten. In shock keek ik altijd naar een vliegcramp op tv. O, wat erg, dacht ik dan. De dag erna ging het leven gewoon weer verder. En maar goed ook, je kunt je niet al het leed aantrekken. Nu ben ik zelf een nabestaande. Ik was heel bang – en eigenlijk nog steeds een beetje – dat mijn ouders iets van het ongeluk gemerkt hebben. In spanning zit ik te wachten op het bericht over de oorzaak van het ongeluk, zodat ik daarin geruststelling vind. Ik kan geen compleet plaatje maken van de ramp, de puzzel is niet af. De behoefte om Ruben te zien en te vragen wat er allemaal gebeurd is, heb ik niet. Hij weet het misschien wel. Maar hij heeft al zo veel meegemaakt, die jongen moet je met rust laten. Echt geloven kan ik het denk ik nooit. Het is zo ver weg gebeurd. Honderden vliegtuigen hoor ik elke dag over mijn huis vliegen. Waarom ging het nou bij mijn ouders fout? «

Over de Tripoli-ramp.....

Op 12 mei 2010 kwamen 103 passagiers, van wie 70 Nederlanders, om bij de vliegcramp in Tripoli, Libië. De 10-jarige Nederlandse Ruben van Assouw was de enige overlevende. De oorzaak van het ongeluk is nog steeds niet duidelijk. De verwachting is dat het onderzoek naar de ramp over een jaar is afgerond.